moodustas kummaski kojas kolm komisjoni. 1. komisjonile kuulusid põhiseaduse peatükkidest üldeeskirjad, kodanike põhiõigused ning kohused ja omavalitsused, 2. komisjonile — riigipea, valitsus, kohus, riigikaitse ja sõjaväed, ja 3-ndale rahvas, seadusandlik kogu, seadusandlus, riigieelarve, välislepingud, riigikontroll ja põhiseaduse muutmine. Neist eelnõu-osade komisjonidest kandus eelnõu kummagi koja üldkomisjoni, siis kummagi koja täiskogusse, kooskõlastamiskomisjoni ja lõppeks rahvuskogu üldkoosolekule.

Töö rahvuskogus oli õige põhjalik. Inimesed võtsid oma ülesannet suure andumusega ja suvel, isegi kõige palavamate ilmadega, peeti koosolekuid hommikust õhtuni. Mida aga selle töö kohta ei saa öelda, on see, et ta oleks olnud täiesti süsteemikindel. See oli vist küll tingitud kõigepealt sellest, et rahvuskogus puudusid kindlakujulised rühmad, mis omavahel oleksid olnud seotud püsivamate seisukohtade ja ka rühmadistsipliiniga. Inimesed töötasid rohkem iseseisvalt, püüdes küsimusi lahendada individuaalselt, mis tingis muidugi rohkeid sõnavõtte, paigaltammumist kui ka vähest edasijõudmist. Puudus niisugune tööjaotus, nagu see on ettekujutatav parlamentliku rühma juures, kus küsimustes esinevad oma eriteadlased või selleks eriti volitatud inimesed, kuna teised neid eelnenud kokkulepete põhjal toetavad. Rahvuskogus aga võitles tihti iga mees omaette, võttes sõna kõigi küsimuste kohta ja õige mitmekordselt. Sõnavõttusid oli sel kombel kõige enam vahest teise järgu küsimuste kohta, nagu riigivõimude nimetuste, valijate vanuse jne. Mõne kohta nendest vaieldi isegi tüütuseni.

Mis puutub rahvuskogu töösse sisuliselt, siis peab tähendama, et ta andis riigivanema poolt esitatud eelnõu põhimõtetele küll uue kuju, muutes mõningal määral nende ulatust, lisades neile juurde plastilisust, suuremat täpsust ja keelelist lihvi, kuid nende olulisemates osades võrdlemisi vähe eemaldudes algseisukohtadest. Niihästi kodanike põhiõiguste, riigivõimude asetumise, omavahelise suhtlemise kui ka riigikaitse osades jäi suurtes joontes maksma see, mida riigivanem oli pidanud tarvilikuks määrata riigielu alusteks uue põhiseaduse najal.

Eesti kroonika 1937, lk. 27